

руху, за допомогою яких можливо звести до мінімуму аварійність на дорозі та підвищити безпеку руху.

Забезпечення безпеки дорожнього руху слід розглядати як важливе соціально – економічне завдання. Дорожньо–транспортні пригоди завдають значних збитків країні, викликають серйозні ускладнення у роботі автомобільного транспорту, представляють загрозу для життя й здоров'я людей.

Проблематика безбар'єрного простору включає питання доступності транспортної та вулично-дорожньої інфраструктури міст і сіл України. Доступність транспортної інфраструктури, що включає інфраструктуру вулиць і доріг, служить фундаментом у формуванні безбар'єрного середовища і є головною складовою для повноцінного ведення самостійного способу життя людьми з інвалідністю, що декларує 19 стаття Конвенції з прав людей з інвалідністю ООН.

Аналіз показав, що нажалі, на даний час в Україні не виконуються комплексні заходи, програми, проекти по створенню умов доступності окремих вулиць, перехресть, парків або площ. Мало того, виявляються систематичні порушення в проведенні робіт з реконструкції вулиць, площ, перехресть, в яких повністю відсутні роботи зі створення елементів архітектурної доступності, об'єктів реконструкцій для людей з обмеженими фізичними можливостями. Яскравим прикладом даних порушень є підготовка інфраструктури доріг, вулиць і перехресть до проведення Чемпіонату Європи з футболу Євро 2012 в Україні. У ході побудови нових та реконструкції існуючих доріг, магістралей, міських вулиць, перехресть приблизно 70% робіт проведено без дотримання необхідних норм, які забезпечують їх доступність для людей з інвалідністю чи обмеженими можливостями. Можна зауважити, що адміністрування і контроль над реконструкцією дорожніх і вуличних інфраструктур лежить у сфері відповідальності державних органів і підприємств, а саме транспортних департаментів та управлінь, автодорів і комунальних дорожніх служб.

ФОРМУВАННЯ ЖИТЛОВОГО СЕРЕДОВИЩА В СТРУКТУРІ МІСТА

Ковальова К.І.

Науковий керівник – Панкєєва А.М., ст. викладач

Формування житлового середовища, що відповідає вимогам безпеки, комфортності, гуманності є однією з найважливіших стратегій розвитку суспільства. Житлове середовище – комплекс відкритих і закритих просторів, призначених для проживання людини, обладнаних

і оснащених відповідно до способом життя, соціальними і особистими інтересами користуються житлом.

На кожному своєму рівні – від квартири до системи розселення – житлове середовище має певну структуру. Так, в масштабі поселення, житлового району або комплексу, вона являє собою сукупність елементів природного ландшафту, житлових будинків, об'єктів культурно-побутового призначення, транспортних і пішохідних шляхів, елементів благоустрою та озеленення тощо. В даний час розрізняють наступні структурні рівні житлового середовища: житловий осередок – будинок – група будинків – квартал – район – місто. Сполучення цих елементів можуть бути самими різними, але кожен раз вони утворюють цілісну систему, в якій розгортається значна частина життєздатних процесів. Житлове середовище, що виникає в рамках такої системи, має організований простором. З нього видалено виробництво та інші функції, невластиві сільбищним зонам.

Залежно від розмірів і загальної планувальної структури міста сільбищна зона формується як один або кілька планувальних районів. Доцільно формування планувальних (міських) районів як комплексних промислово-виробничих і житлових утворень, що забезпечують збалансованість чисельності проживаючого населення та місць прикладання праці. Розміри і структура планувальних районів залежить від величини і структури міста. Основна ланка в структурі – житлові комплекси, що формуються на основі функціонального та просторового об'єднання груп житлових будинків з обслуговуванням та спільним використанням територій. В якості таких одиниць в даний час проектують мікрорайони і житлові райони. Ієрархія цих комплексів диктується загальним принципом мінімізації витрат часу населенням при здійсненні різноманітних функцій на території житлової забудови і при відвідуванні установ обслуговування. При цьому елементи повсякденного відвідування наближаються до будинку, формуючи першу структурну одиницю – мікрорайон, а елементи періодичного користування концентруються в більшій мірі, формуючи житловий район.

Житлові райони, що складаються з мікрорайонів, об'єднаних суспільним центром, формуються в межах сільбищної території середніх і великих міст і в межах планувальних районів великих і найбільших міст. Розміри і структура житлових районів залежить від величини міста і його планувальної організації, від поверховості забудови. Через територію житлового району і його центр проходить міський громадський транспорт. В районі передбачається система пішохідних шляхів, що забезпечують зручний прохід населення до громадських центрів і зупинок громадського транспорту.

Мікрорайон – являє собою структурну одиницю селитьбу, пов'язану з повсякденним обслуговуванням населення. Чисельність населення мікрорайонів складає 4-6 тис. жителів в малих містах, 6-12 у великих і середніх, до 20 тис. в великих і найбільших містах. У мікрорайоні розміщують дитячі установи і школи, суспільно-торговий центр. Мікрорайон являє собою єдиний ансамбль житлових і громадських будівель, пов'язаних між собою архітектурно-планувальним рішенням.

Квартал – основна планувальна одиниця населених місць. Основним фактором від якого залежить планування кварталу є природні умови: рельєф ділянки, його розміри, конфігурація, наявність інших елементів ландшафту (водних просторів, лісових ділянок). Виділення найменшою структурно-планувальною одиницею полягає в організації первинного обслуговування населення в мінімальній близькості до житлових будинків.

Житловий будинок – це індивідуально-визначене будівля, яка складається з кімнат, а також приміщень допоміжного використання, призначених для задоволення громадянами побутових та інших потреб, пов'язаних з їх проживанням в такому будинку. Залежно від призначення, поверховості, капітальності, а також від матеріалів конструкцій житлові будівлі підрозділяють на види і класи, кожен з яких має свою область застосування.

Таким чином, сельбищна територія міста є його архітектурно-просторовою основою. Саме тут вирішуються головні функціональні і архітектурно-композиційні проблеми містобудування, проблеми організації матеріального середовища для життя людини. Спільними принципами формування сельбищної території є забезпечення максимальних зручностей населенню в розміщенні його соціально-культурних і побутових потреб, а також організація функціональних процесів в житловому середовищі.

БЛАГОУСТРІЙ ТА ПЛАНУВАННЯ ПАРКОВИХ ТЕРИТОРІЙ

Капаций В.В.

Науковий керівник – Панкєєва А.М., ст. викладач

В останній період все більше часу і сил міської влади став займати благоустрій території парку. Це цілком зрозуміло, тому що погіршується екологія та все частіше вносить свої корективи. І в великих мегаполісах, так і в невеликих містах все гостріше відчувається нестача в зелених насадженнях та в місцях, де городяни зможуть відпочити на свіжому повітрі в оточенні свіжого листя і природи.